

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1998	Κυρ. Α' Νηστ. (Ἐβρ. 11,24-26,32-40 – 12,2) 5 Μαρτίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ ἀξία τῆς πίστεως

«Πίστει..., πίστει..., πίστει...» (Ἐβρ. κεφ. 11ο)

Λαμπρὴ εἶνε, ἀγαπητοί μου, ἡ σημερινὴ ἡμέρα. Εἶνε ἡ ἑορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας. Σήμερα σάλπιγγες σαλπίζουν, τὰ ἱερὰ λάβαρα τῆς πίστεως ἀνεμίζουν, ὑψώνονται οἱ ἱερές εἰκόνες, τάγματα ἡρώων τῆς πίστεως παρελαύνουν μπροστά μας· ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ πανηγυρίζουν γιὰ τὴ **νίκη τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως**.

Γιὰ τὴν πίστι ψάλλει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας τὰ ωραιότερα τροπάρια. Γιὰ τὴν πίστι μιλάει τὸ εὐαγγέλιο. «Πιστεύεις;» ρωτᾷ ὁ Κύριος τὸ Ναθαναήλ· «μείζω τούτων ὄψει» (Ἰω. 1,51). Γιὰ τὴν πίστι μιλάει ἰδίως ὁ ἀπόστολος, τὸ 11ο κεφάλαιο τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς, ποὺ εἶνε **ἕμνος τῆς πίστεως**. Ἀπὸ ἐκεῖ εἶνε ἡ περικοπὴ ποὺ ἀκούσαμε σήμερα στὴν ἐκκλησία. Ὅχι μία ἀλλὰ πολλὲς φορές ὁ ἀπόστολος ἐπαναλαμβάνει· «πίστει...», «πίστει...», «πίστει...» (Ἐβρ. κεφ. 11ο).

Γιὰ τὴν πίστι λοιπὸν θὰ ποῦμε κ' ἑμεῖς λίγες λέξεις, γιὰ τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν ἀξία τῆς.

Ποιά εἶνε, ἀγαπητοί μου, αὐτὴ ἡ πίστις; **ποία πίστι ἐγκωμιάζουμε** οἱ ὀρθόδοξοι; Διότι πίστι ἔχουν καὶ οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ἀφρικῆς καὶ οἱ βουδδιστὰ καὶ οἱ Γιαπωνέζοι καὶ οἱ Κινέζοι καὶ οἱ ἰνδιάνοι καὶ ὅλοι οἱ εἰδωλολάτρες.

Ἡ πίστι ποὺ σήμερα ἐγκωμιάζει ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία εἶνε **ἡ πίστι τῶν ὀρθοδόξων**. Εἶνε ἡ πίστι ὅχι ἀπλῶς σὲ Θεό, ἀλλὰ στὸν ἐν Τριάδι Θεό· τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸ τὸν ἐνανθρωπήσαντα, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο. Πίστι στὴν θεία καταγωγή τοῦ ἀνθρώπου, στὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς, στὴν πέρα τοῦ τάφου ζωὴ, στὴ μέλλουσα κρίσι καὶ ἀνταπόδοσι, στὴν αἰώνια κόλασι καὶ στὸν παράδεισο· πίστι σὲ ὅλες τὶς οὐράνιες ἀλήθειες ποὺ μᾶς ἀπεκάλυψε ὁ Χριστός. Πίστι σὲ ὅσα κήρυξαν οἱ ἀπόστολοι, ὅσα δίδαξαν οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὅσα κατωχύρωσαν μὲ δογματικούς ὅρους καὶ ἱεροὺς κανόνες οἱ οἰκουμηνικὲς καὶ τοπικὲς Σύνοδοι. Αὐτὴ εἶνε ἡ πίστι μας.

Ἀλλὰ δὲν ἀκοῦτε; Ὑπάρχουν ἄπιστοι καὶ ἄ-

θεοὶ ποὺ λένε· Κάποτε, σὲ χρόνια ἀμαθείας καὶ σκοταδισμοῦ, στὸ μεσαίωνα, ἡ πίστι εἶχε ἀξία· σήμερα δὲν χρειάζεται. Τώρα, ποὺ ὁ ἄνθρωπος ἔχει κάνει ἄλματα στὸ διάστημα, ἐσὺ μιλᾷς γιὰ πίστι καὶ ἁγία Τριάδα καὶ δόγματα; Τώρα ἡ πίστι δὲν ἔχει πέρασι· ἦρθε μία ἄλλη δύναμι, πιὸ μεγάλη, καὶ τὴν κατήργησε. Ποιά δύναμι; ρωτᾷμε. Καὶ ἀπαντοῦν οἱ «βάτραχοι» τῆς Ἀποκαλύψεως (16,13)· Ἡ δύναμι ποὺ κατήργησε τὴν πίστι καὶ τὸ Θεὸ εἶνε **ἡ ἐπιστήμη**. Κι ὅταν λένε «ἐπιστήμη» γεμίζει τὸ στόμα τους. Τί θὰ τοὺς ἀπαντήσουμε, ἀγαπητοί μου; Τὰ ἐξῆς ὀλίγα.

● Ἐμεῖς, ἡ Ἐκκλησία, δὲν εἴμαστε ἐχθροὶ τῆς ἐπιστήμης, δὲν ὑποτιμοῦμε τὴν ἐπιστήμη. Ἄλλ' ὅσα ἄλματα κι ἂν κάνῃ ἡ ἐπιστήμη, ποτέ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ καταργήσῃ τὴν πίστι. Γιατί; Διότι δύο εἶνε οἱ κύκλοι τῆς ἐρεῦνης τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος· ὁ ἕνας εἶνε τὰ αἰσθητά, τὰ ὕλικα καὶ ὀρατά, ποὺ ἡ ἐπιστήμη μπορεῖ νὰ τὰ βάλῃ στὸ ἐργαστήριο ἢ στὸ χημεῖο, νὰ τὰ ζυγίση καὶ νὰ τ' ἀναλύσῃ· ὁ ἄλλος εἶνε τὰ ἀόρατα, τὰ ὑπερφυσικά, τὰ ψυχικά καὶ τὰ πνευματικά, στὰ ὁποῖα ἡ ἐπιστήμη δὲν μπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ. Ἐὰν λοιπὸν ἡ ἐπιστήμη περιορισθῇ στὸ πεδίο τῆς, **δὲν ὑπάρχει καμμία σύγκρουσι** μεταξύ ἐπιστήμης καὶ πίστεως· ἡ σύγκρουσι δημιουργεῖται ὅταν ἡ ἐπιστήμη βγαίνη ἀπ' τὸ δικό της πεδίο καὶ μπαίνη στὸ πεδίο ὅπου τὸν λόγο ἔχει ἡ πίστι.

● Ἐπειτα γεννᾶται ἓνα ἐρώτημα. Ἀπὸ τὰ δύο σύμπαντα ποὺ ὑπάρχουν, τὸ ὕλικὸ καὶ τὸ πνευματικὸ, ἡ ἐπιστήμη, ποὺ καυχᾶται γιὰ τὶς κατακτήσεις τῆς, **ἐξερεύνησε ἄραγε ὅλο τὸ ὕλικὸ σύμπαν;** Κάθε πλάσμα, καὶ τὸ ἐλάχιστο, κρύβει μυστήρια. Παράδειγμα· ἓνας Βέλγος ἐπιστήμονας θυσίασε πενήντα χρόνια τῆς ζωῆς του μελετώντας τὴ μέλισσα καὶ ἔγραψε δύο τόμους ὀλόκληρους γι' αὐτὴν. Κι ὅταν τελείωσε τί εἶπε· Ἐχει ἀκόμα μυστήρια ἡ μέλισσα ποὺ δὲν μπορέσαμε νὰ τὰ λύσουμε. Ἄν λοιπὸν μιὰ μέλισσα κ' ἓνα μυρμηγκὶ δὲν μπορῇ ἡ ἐπιστήμη

ἀκόμα νὰ ἐξερευνησῆ, τί ζητάει τώρα; **Ἄς τελειώσῃ τὴν ἔρευνα τοῦ ὑλικοῦ σύμπαντος**, καὶ μετὰ ἄς ἀσχοληθῆ μὲ τὸ πνευματικὸ σύμπαν.

● Καὶ κάτι ἀκόμα. Μᾶς λένε, ὅτι ἡ ἐπιστήμη δημιούργησε **πολιτισμό**· αὐτοκίνητα, σιδηροδρόμους, ἀεροπλάνα, πολιτεῖες μὲ οὐρανοξύστες, ραντάρ, πυραύλους, διαστημόπλοια. Ξεχνοῦν ὅμως κάτι ἄλλο ποὺ ἔχει ὁ πολιτισμὸς αὐτὸς – τὸ λέει ἡ Ἀποκάλυψις. Κοντὰ σ’ αὐτά, λέει, θ’ ἀνοίξῃ μία καταπακτὴ, ἕνα πηγάδι, καὶ μέσ’ ἀπὸ ‘κεῖ θὰ βγῆ ἕνας ἄγγελος ὄχι μὲ λευκὰ ἀλλὰ μὲ μαῦρα φτερά. Θ’ ἀνεβῆ πάνω ἀπὸ τὶς πολιτεῖες καὶ τοὺς οὐρανοξύστες, καὶ τότε... κλάψτε κόσμε! Ὁ ἄγγελος αὐτὸς θὰ κρατᾷ μία φιάλη καὶ μέσα σ’ αὐτὴν θὰ ἔχη κλείσει τὸν θάνατο ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων· ἡ «φιάλη» εἶνε ἡ ἀτομικὴ βόμβα (βλ. Ἀπ. 16ο κεφ.). Ὅριστε λοιπόν. Τί νὰ τὸν κάνῃς τὸν πολιτισμὸ αὐτόν, ὅταν πάνω ἀπ’ τὰ κεφάλια ὄλων κρέμεται αὐτὴ ἡ δαμόκλειος σπάθη; Σᾶς ἐρωτῶ· ποιὸς ἀναπαύεται νὰ κατοικῆ σ’ ἕνα παλάτι μὲ ὅλα τὰ σύγχρονα μέσα, ἀλλὰ ποὺ ἐκεῖ κρύβονται καὶ δολοφόνοι, ποὺ τὴ νύχτα θὰ πεταχθοῦν ἀπὸ κάποια γωνιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν; Προτιμᾶς τὸ παλάτι αὐτό, ἢ μιὰ καλύβα ἐνὸς βοσκοῦ ἀγράμματος, ποὺ δὲν ξέρει νὰ βάλῃ τὴν ὑπογραφή του ἀλλὰ μυρμήγκι δὲν πατάει γιατί ἔχει φόβο Θεοῦ; **Νὰ ὁ τεχνικὸς πολιτισμὸς!**

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὸν ὑπάρχει ἕνας ἄλλος πολιτισμὸς, ὁ **ψυχικὸς πολιτισμὸς**, τὸν ὁποῖο δημιουργεῖ ἡ πίστι. Μόνο ἡ πίστι, ἡ πεποίθησι ὅτι ἡ ζωὴ δὲν τελειώνει μὲ τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη –ποιὸς τό ‘πε τὸ ψέμα αὐτό;–, μόνο ἡ πίστι, ποὺ μᾶς δείχνει ὅτι πέρα ἀπὸ τὰ ὑλικά ὑπάρχουν τὰ πνευματικά, αὐτὴ διδάσκει ὅτι ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε γιὰ κάτι μεγάλο καὶ ὑψηλό. Καὶ αὐτὸ δὲν τὸ λέμε μόνο ἐμεῖς· τὸ λένε καὶ ἐπιστήμονες κορυφαῖοι. Ὅσοι μελέτησαν βαθειὰ τὴν ἐπιστήμη, αὐτοὶ περισσότερο κι ἀπὸ παπᾶδες καὶ ἱεροκήρυκες καὶ πατριάρχες γονατίζουν μέσ’ στὰ ἀστεροσκοπεῖα, τὰ χημεῖα καὶ τὰ κέντρα ἐρεῦνης, γιατί βλέπουν τὸ Θεὸ μέσα στὰ δημιουργήματά του. Αὐτοὶ πιστεύουν στὸ Χριστό, στὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ λένε «*Δόξα σοι τῷ δεῖξαντι τὸ φῶς...*» (Δοξολ.)· γιατί ὄντως ἡ πίστι μας εἶνε φῶς.

Ἀλλὰ γιατί νὰ σᾶς κουράζω, ἀδελφοί μου; Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ν’ ἀποδείξουμε ἐμεῖς στοὺς ἀπίστους τί ἀξία ἔχει ἡ πίστι· τὸ μαρτυρεῖ ἡ **ἱστορία τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ἔθνους**. Καὶ ἂν –δὲν ξέρω γιὰ τὰ ἄλλα ἔθνη–, ἂν στὴν Ἑλλάδα ἔρθῃ μέρα κατηραμένη ποὺ οἱ ἄνθρωποι πάψουν νὰ πιστεύουν κι ἀδειῶσουν οἱ ἐκκλησίες, τότε καὶ

τὰ λιθάρια θὰ φωνάξουν ὅτι «*Εἶς ἅγιος, εἶς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἶς δόξαν Θεοῦ Πατρός· ἀμήν*» (Φιλ. 2,11 καὶ θ. Λεϊτ.). Γιατί ἐδῶ, ὅπου νὰ σκάψῃς σ’ αὐτὰ τὰ βράχια, ἡ γῆ φωνάζει, ὅτι ὅλα ἔγιναν «*πίστει*», διὰ τῆς πίστεως δηλαδή. «*Πίστει*» καὶ ὄχι γνώσει, «*πίστει*» καὶ ὄχι πλούτῳ, «*πίστει*» καὶ ὄχι ἐπιστήμῃ στάθηκε τὸ μικρὸ αὐτὸ ἔθνος. «*Πίστει*» βάσταξε τὸ Βυζάντιο χίλια χρόνια καὶ ἔγινε τὸ φράγμα, ὁ φράχτης, γιὰ νὰ μὴν περάσουν οἱ βάρβαροι· ἔκφρασι τῆς πίστεως αὐτῆς εἶνε ὁ ὑπέροχος Ἀκάθιστος ὕμνος. «*Πίστει*» τὸ γένος μας, ὅταν γιὰ τὶς ἁμαρτίες του δουλώθηκε στοὺς Τούρκους, ἄντεξε τετρακόσα χρόνια καὶ δὲν ἔσβησε, γιατί ἱερομόναχοι καὶ ἄλλοι ἐμπνευσμένοι ῥασοφόροι δίδασκαν στοὺς νάρθηκες τῶν ἐκκλησιῶν μὲ τὸ Ὀκτωήχι καὶ τὸ Ψαλτήρι. «*Πίστει*» πάλι τὸ ’21 μιὰ φούχτα μαχηταὶ τὸ ἀνέστησαν ἀπὸ τὸν τάφο τῆς δουλείας. «*Πίστει*» οἱ πολιορκημένοι στὸ Μεσολόγγι ἔγιναν σκέλεθρα καὶ ὁ Καψάλης ἔρριξε φωτιά στὸ βαρέλι τῆς πυρίτιδος μὲ τὸ «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42). «*Πίστει*» στὴν Κρήτη ὁ καλόγερος Γαβριὴλ ἀναψε μὲ τὸ δαυλό του τὸ Ἀρκάδι. «*Πίστει*» ἀνεβήκαμε στὰ ψηλὰ βουνὰ τῆς Ἀλβανίας καὶ γράψαμε τὸ «ΟΧΙ» ὑπὸ τὴν σκέπη τῆς ὑπερμάχου Στρατηγοῦ μας. Μὲ τὴν πίστι ζοῦμε ὡς τώρα πάνω στὰ βράχια αὐτά.

Τὴν πίστι αὐτὴ, ποὺ ἀνόσιοι, ἀπάτριδες, ἀνάξια παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος ζητοῦν νὰ τὴν τορπιλλίσουν, **νὰ τὴν κρατήσουμε**. Εἶνε τὸ φῶς, ἡ παρηγοριά, ἡ ἄγκυρα, ὁ φάρος, τὸ φάρμακο, ὁ γιατρός, ἡ ζωὴ μας. Προτιμότερο νὰ πεθάνουμε παρὰ νὰ σβῆσῃ ἡ πίστι.

Ἡ πίστι εἶνε ὁ **βράχος**. Ἔχετε δεῖ στρεῖδια; Εἶμαι ἀπὸ νησί. Ἐκεῖ στὰ βράχια ὑπάρχουν στρεῖδια. Ἄμα τὸ στρεῖδι καταλάβῃ ὅτι πᾶς νὰ τὸ πάρῃς ἀπὸ τὸ βράχο, κολλάει τόσο δυνατὰ, ποὺ γιὰ νὰ τὸ ξεκολλήσῃς πρέπει νὰ σπάσῃς τὸ βράχο· βράχος καὶ στρεῖδι γίνονται ἕνα. Σὰν τὰ στρεῖδια, λοιπόν, νὰ κολλήσουμε κ’ ἐμεῖς στὸ βράχο ποὺ λέγεται Ὁρθοδοξία – Ἑλλάδα. Οὔτε προτεστάντες, οὔτε χιλιασταί, οὔτε ἄθεοι, οὔτε ἄπιστοι, οὔτε δαίμονες θ’ ἀφαιρέσουν τὴν πίστι μας. **Θὰ μείνουμε στὴν πίστι τῶν πατέρων μας**. «*Αὕτη ἡ πίστις τῶν πατέρων*» (Τριῶδ., Συνοδικὸν Κυρ. Ὁρθοδ.), αὕτη ἡ πίστις τοῦ ἔθνους! Σ’ αὐτὴν θὰ ζήσουμε καὶ σ’ αὐτὴν θὰ πεθάνουμε. Καὶ ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων, ὅσο θὰ τρέχουν τὰ ποτάμια κι ὅσο θὰ λάμπουν τὰ ἄστρα, θὰ ψάλλουμε τὸ μεγαλεῖο τῆς πίστεώς μας· «*Αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν*» (Α’ Ἰω. 5,4).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**